

677

USTAWA

z dnia 2 sierpnia 1997 r.

o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa warunki wykonywania międzynarodowego zarobkowego transportu drogowego przez krajowych przedsiębiorców pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju oraz warunki wykonywania międzynarodowego transportu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagranicznych przedsiębiorców pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi za granicą.

Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się również do międzynarodowego transportu drogowego wykonywanego na potrzeby własne przedsiębiorcy pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju — w zakresie i na zasadach określonych w ustawie.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do międzynarodowego transportu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi, których dopuszczalna ładowność wraz z ładownością przyczepy nie przekracza 1500 kg, a także samochodami osobowymi przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 5 osób łącznie z kierowcą.

Art. 3. W rozumieniu ustawy:

- 1) międzynarodowym transportem drogowym jest przewóz osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi po drogach publicznych, w czasie którego następuje przekroczenie granicy państwowej,
- 2) międzynarodowym transportem drogowym na potrzeby własne jest niezarobkowy przewóz osób lub rzeczy wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do podstawowej działalności gospodarczej pojazdami samochodowymi będącymi jego własnością; nie obejmuje to przewozu osób w ramach prowadzonej działalności turystycznej,
- 3) międzynarodowym transportem kombinowanym jest przewóz rzeczy w jednej i tej samej jednostce ładunkowej z wykorzystaniem kilku rodzajów środków transportu, w czasie którego następuje przekroczenie granicy państwowej,
- 4) zezwoleniem zagranicznym jest dokument otrzymany na podstawie umowy międzynarodowej od właściwego organu innego państwa lub organizacji międzynarodowej, upoważniający do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, jednokrotnie lub wielokrotnie, na terytorium państwa określonego w zezwoleniu lub tranzytem przez jego terytorium,

- 5) regularną międzynarodową komunikacją autobusową jest przewóz osób i ich bagażu według rozkładu jazdy podanego do publicznej wiadomości,
- 6) przewozem wahałkowym jest wielokrotny przewóz zorganizowanych grup osób tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym i tym samym miejscem docelowym, przy spełnieniu następujących dodatkowych warunków:
 - a) każda grupa osób, przewieziona do miejsca docelowego, wraca w tym samym składzie do miejsca początkowego,
 - b) oprócz usługi przewozowej należy zapewnić zakwaterowanie w miejscu docelowym lub podczas podróży,
 - c) pierwsza jazda powrotna i ostatnia jazda docelowa są jazdami bez osób,
- 7) przewozem okazjonalnym jest przewóz osób, który nie stanowi regularnej międzynarodowej komunikacji autobusowej albo przewozu wahałkowego.

Art. 4. 1. Krajowy przedsiębiorca jest obowiązany wyposażać kierowcę pojazdu samochodowego zarejestrowanego w kraju w dokumenty związane z przewozem wykonywanym w ramach międzynarodowego transportu drogowego.

2. Kierowca pojazdu samochodowego zarejestrowanego w kraju jest obowiązany mieć przy sobie i okazać na żądanie uprawnionego organu kontroli, stosownie do rodzaju przewozu, następujące dokumenty:

- 1) koncesję na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego,
- 2) zezwolenie zagraniczne na przewóz rzeczy,
- 3) zezwolenie na przewóz osób w ramach międzynarodowego transportu drogowego,
- 4) dokumenty wymagane zgodnie z umową europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR),
- 5) świadectwo wymagane zgodnie z umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP),
- 6) zezwolenie na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach,

- 7) formularz jazdy — przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, wahałowego lub przewozu osób na potrzeby własne,
- 8) dowód uiszczenia opłaty obowiązującej w międzynarodowym transporcie drogowym,
- 9) zapisy zamontowanego w pojeździe urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy oraz czas jazdy i postoju kierującego lub kierujących pojazdem samochodowym.

3. Kierowca pojazdu samochodowego zarejestrowanego za granicą jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli, stosownie do rodzaju przewozu, następujące dokumenty:

- 1) zezwolenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej na przewóz osób lub rzeczy w ramach międzynarodowego transportu drogowego,
- 2) dokumenty wymagane zgodnie z umową europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR),
- 3) świadectwo wymagane zgodnie z umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP),
- 4) zezwolenie na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach,
- 5) formularz jazdy — przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, wahałowego lub przewozu osób na potrzeby własne,
- 6) dowód uiszczenia opłaty obowiązującej w międzynarodowym transporcie drogowym,
- 7) zapisy zamontowanego w pojeździe urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy oraz czas jazdy i postoju kierującego lub kierujących pojazdem samochodowym.

4. Przepisy ust. 1—3 nie naruszają obowiązków przedsiębiorców lub kierowców wykonujących międzynarodowy transport drogowy, wynikających z odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych.

Art. 5. Do kontroli kierowców pojazdów samochodowych zarejestrowanych w kraju lub za granicą, w zakresie dokumentów związanych z wykonywaniem międzynarodowego transportu drogowego oraz przestrzegania warunków w nich określonych, są uprawnieni:

- 1) Policja — w odniesieniu do dokumentów wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 3—9 i ust. 3,
- 2) organ celny — przy przeprowadzaniu kontroli celnej, w odniesieniu do dokumentów wymienionych w art. 4 ust. 2 i 3,

- 3) Straż Graniczna — przy przeprowadzaniu kontroli granicznej, w odniesieniu do dokumentów wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 2—5, 7 i 9 oraz ust. 3 pkt 1—3, 5 i 7,
- 4) zarząd dróg — w odniesieniu do dokumentów wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 6 i ust. 3 pkt 4.

Rozdział 2

Międzynarodowy transport drogowy wykonywany pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju

Art. 6. 1. Wykonywanie międzynarodowego zarobkowego transportu drogowego pojazdem samochodowym zarejestrowanym w kraju podlega koncesjonowaniu.

2. Organem właściwym do udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany i cofnięcia koncesji jest Minister Transportu i Gospodarki Morskiej.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się przy wykonywaniu międzynarodowego transportu kombinowanego.

4. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej lub upoważniona przez niego jednostka organizacyjna prowadzi rejestr udzielonych koncesji.

Art. 7. 1. Koncesji udziela się, z zastrzeżeniem art. 9, przedsiębiorcy, zwanemu dalej „posiadaczem koncesji”, jeżeli:

- 1) co najmniej jeden z członków organu zarządzającego osoby prawnej, a w przypadku innego przedsiębiorcy — jedna z osób prowadzących działalność gospodarczą, ma udokumentowaną co najmniej trzyletnią praktykę w wykonywaniu krajowego transportu drogowego lub roczną praktykę w wykonywaniu międzynarodowego transportu drogowego,
- 2) członkowie organu zarządzającego osoby prawnej, a w przypadku innego przedsiębiorcy — osoby prowadzące działalność gospodarczą, nie byli karani za przestępstwa skarbowe, przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym, mieniu lub dokumentom,
- 3) posiada zabezpieczenie w postaci środków pieniężnych lub rzeczowych w wysokości równej co najmniej 3000 ECU na pojazd albo 150 ECU na tonę dopuszczalnej ładowności pojazdu ciężarowego lub na jedno miejsce siedzące w autobusie albo inne odpowiednie zabezpieczenie majątkowe odpowiadające tej kwocie,
- 4) wykazał, że ma prawo do dysponowania pojazdem lub pojazdami samochodowymi, które odpowiadają warunkom technicznym określonym przepisami Prawa o ruchu drogowym,
- 5) międzynarodowy przewóz drogowy wykonuje kierowca lub kierowcy spełniający warunki określone w pkt 1 i posiadający świadectwo kwalifikacji określone przepisami Prawa o ruchu drogowym oraz

nie karani za przestępstwa skarbowe, przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym, mieniu lub dokumentom.

2. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, określi, w drodze rozporządzenia, dokumenty niezbędne do udzielenia koncesji oraz treść i wzór koncesji.

3. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, może określić, w drodze rozporządzenia, dodatkowe wymagania kwalifikacyjne dotyczące osób wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 5, od których spełnienia uzależnione będzie udzielenie koncesji, programy szkolenia oraz jednostki uprawnione do szkolenia i egzaminowania, a także wysokość opłat za szkolenie i egzaminowanie.

Art. 8. 1. Koncesji udziela się przedsiębiorcy na:

- 1) przewóz do jednego lub więcej krajów,
- 2) przewóz jednym lub większą liczbą określonych pojazdów samochodowych,
- 3) wszystkie lub niektóre rodzaje przewozów.

2. Posiadacz koncesji jest obowiązany do przestrzegania ustalonych w niej warunków.

Art. 9. 1. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej odmawia udzielenia koncesji w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby zezwoleń zagranicznych.

2. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, może określić liczbę koncesji lub promes koncesji na dany rok kalendarzowy.

Art. 10. 1. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może, na wniosek przedsiębiorcy, przenieść uprawnienia wynikające z koncesji w razie:

- 1) śmierci osoby fizycznej będącej współnikiem spółki cywilnej, spółki jawnej lub spółki komandytowej posiadającej koncesję i wstąpienia na jej miejsce spadkobiercy,
- 2) połączenia, podziału lub przekształcenia, zgodnie z odrębnymi przepisami, przedsiębiorcy posiadającego pojazdy objęte koncesjami na międzynarodowy transport drogowy,
- 3) przejęcia w całości działalności w zakresie międzynarodowego transportu drogowego oraz pojazdów objętych koncesjami przez innego przedsiębiorcę.

2. Nie można przenosić uprawnień wynikających z koncesji, poza przypadkami wymienionymi w ust. 1.

3. Koncesji nie można odstępować osobom trzecim.

4. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może wyrazić zgodę na wykonywanie uprawnień wynikających z koncesji przez spółki akcyjne lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będące akcjonariuszami lub udziałowcami w spółce posiadającej koncesję, jeżeli zawarły one umowę leasingu lub dzierżawy na używanie pojazdu samochodowego objętego koncesją.

5. Przedsiębiorca przejmujący uprawnienia wynikające z koncesji w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 4, jest obowiązany spełnić warunki określone w art. 7 ust. 1 i 3.

Art. 11. 1. Koncesja może być zmieniona, na wniosek przedsiębiorcy, w razie:

- 1) wymiany pojazdu samochodowego objętego koncesją,
- 2) wystąpienia o zmianę kraju, na który koncesja została udzielona.

2. Koncesję zmienia się, na wniosek przedsiębiorcy, w razie:

- 1) zmiany nazwy lub siedziby posiadacza koncesji,
- 2) zmiany numerów rejestracyjnych pojazdu samochodowego objętego koncesją,
- 3) przeniesienia uprawnień wynikających z koncesji na podstawie art. 10 ust. 1 i 4.

Art. 12. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może zobowiązać posiadacza koncesji do przedstawienia, w wyznaczonym terminie, informacji i dokumentów potwierdzających, że spełnia on warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie międzynarodowego transportu drogowego określone w art. 7 ust. 1.

Art. 13. 1. Koncesję cofa się, jeżeli jej posiadacz:

- 1) przestał spełniać warunki niezbędne do jej uzyskania,
- 2) nie dotrzymał warunków określonych w koncesji,
- 3) odstąpił koncesję osobie trzeciej,
- 4) nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, międzynarodowego transportu drogowego przez co najmniej 6 miesięcy,
- 5) nie przestrzega przepisów ustawy oraz warunków określonych w umowach międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską w zakresie międzynarodowego transportu drogowego.

2. Koncesję można cofnąć, jeżeli jej posiadacz:

- 1) zalega w regulowaniu, stwierdzonych decyzją ostateczną lub prawomocnym orzeczeniem, zobowiązań celnych, podatkowych lub innych zobowiązań

na rzecz Skarbu Państwa z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie międzynarodowego transportu drogowego,

2) nie przedłożył, w wyznaczonym terminie, informacji i dokumentów, o których mowa w art. 12.

3. W przypadku cofnięcia koncesji na międzynarodowy transport drogowy, ponowna koncesja nie może być udzielona wcześniej niż po upływie 2 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu koncesji stała się ostateczna.

Art. 14. Koncesja wygasa w razie:

- 1) upływu okresu, na który została udzielona,
- 2) likwidacji przedsiębiorcy, któremu koncesja została udzielona, chyba że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 1,
- 3) zrzeczenia się jej.

Art. 15. 1. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej wydaje krajowemu przedsiębiorcy zezwolenie zagraniczne na przewóz rzeczy pod warunkiem posiadania przez niego koncesji, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 1.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku pojazdu samochodowego nie przewożącego rzeczy.

3. Zwalnia się z obowiązku posiadania zezwolenia zagranicznego na wykonywanie międzynarodowego transportu kombinowanego, jeżeli w umowach międzynarodowych przewidziano wzajemne zwolnienie w tym zakresie.

4. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej:

- 1) odmówi wydania zezwolenia zagranicznego w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby tych zezwoleń,
- 2) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2.

5. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, może określić, w drodze rozporządzenia, dodatkowe warunki i tryb wydawania zezwoleń zagranicznych w razie braku możliwości zapewnienia posiadaczom koncesji oraz wykonującym międzynarodowy transport drogowy na potrzeby własne wystarczającej liczby tych zezwoleń.

Art. 16. 1. Wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie regularnej międzynarodowej komunikacji autobusowej, przewozów wahałowych lub przewozów okazjonalnych wymaga dodatkowego zezwolenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku pojazdu samochodowego nie przewożącego osób.

3. Nie wymaga zezwolenia wykonywanie przewozu okazjonalnego, jeżeli:

- 1) tym samym pojazdem na całej trasie przejazdu przewozi się tę samą grupę osób i dowozi ją do miejsca początkowego albo
- 2) polega on na przewozie osób w jedną stronę, tylko do miejsca docelowego.

4. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może odmówić udzielenia zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli przedsiębiorca:

- 1) nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu,
- 2) nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów w ramach regularnej międzynarodowej komunikacji autobusowej przez co najmniej 3 miesiące,
- 3) wykonuje przewozy bez wymaganego zezwolenia.

5. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może cofnąć zezwolenie w przypadkach określonych w ust. 4 pkt 1 lub 2.

6. W przypadku cofnięcia zezwolenia na prowadzenie regularnej międzynarodowej komunikacji autobusowej, ponowne zezwolenie nie może być udzielone wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia stała się ostateczna.

Art. 17. 1. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej udziela zezwolenia, o którym mowa w art. 16, krajowemu przedsiębiorcy pod warunkiem posiadania przez niego koncesji.

2. Zezwolenie na prowadzenie regularnej komunikacji autobusowej może być udzielone na okres nie przekraczający 5 lat, a w odniesieniu do przewozów wahałowych i okazjonalnych — na okres nie przekraczający jednego roku.

3. Zezwolenie może być wykorzystane tylko przez przedsiębiorcę, któremu zostało udzielone.

4. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może określić, w drodze rozporządzenia, dodatkowe warunki, jakie powinni spełnić krajowi przedsiębiorcy ubiegający się o zezwolenie na prowadzenie regularnej międzynarodowej komunikacji autobusowej, przewozów wahałowych i okazjonalnych.

Art. 18. 1. Przedsiębiorcy, który wykonuje międzynarodowy transport drogowy na potrzeby własne, zezwolenie zagraniczne może być wydane, jeżeli wynika to z prowadzonej przez niego działalności i umowy zawartej z kontrahentem zagranicznym oraz jeżeli pojazd odpowiada warunkom technicznym określonym przepisami Prawa o ruchu drogowym.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku pojazdu samochodowego nie przewożącego osób lub rzeczy.

3. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki wykonywania międzynarodowego transportu drogowego na potrzeby własne.

Art. 19. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może upoważnić na określonych warunkach:

- 1) kierownika jednostki organizacyjnej utworzonej w tym celu — do wydawania zezwoleń zagranicznych oraz wykonywania niektórych czynności związanych z udzielaniem koncesji,
- 2) polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych — do wydawania zezwoleń zagranicznych.

Art. 20. W sprawach nie uregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy o działalności gospodarczej.

Rozdział 3

Międzynarodowy transport drogowy wykonywany pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi za granicą

Art. 21. 1. Wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagranicznego przedsiębiorcę pojazdem samochodowym zarejestrowanym za granicą wymaga zezwolenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej.

2. Zezwolenie na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego w zakresie przewozu rzeczy może być udzielone na okres nie przekraczający jednego roku kalendarzowego.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również w przypadku pojazdu samochodowego nie przewożącego osób lub rzeczy.

Art. 22. 1. Wykonywanie przez zagranicznego przedsiębiorcę przewozu, który zaczyna się i kończy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (kabotażu), wymaga odrębnego zezwolenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej.

2. Zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może udzielić zagranicznemu przedsiębiorcy na jego wniosek; do wniosku należy dołączyć opinię co najmniej dwóch polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych.

Art. 23. Do zagranicznego przedsiębiorcy, który wykonuje międzynarodowy transport drogowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie regularnej międzynarodowej komunikacji autobusowej, przewozów wahadłowych lub okazjonalnych, stosuje się odpowiednio przepisy art. 16 i 17 ust. 2 i 3.

Art. 24. Udzielenie zezwolenia następuje z zachowaniem zasady wzajemności stosowanej przez władze

kraju zagranicznego przedsiębiorcy ubiegającego się o zezwolenie.

Art. 25. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może, w uzasadnionych przypadkach, zwolnić niektórych przedsiębiorców lub niektóre rodzaje przewozów z obowiązku uzyskania zezwolenia, w szczególności przewozy wykonywane w ramach pomocy humanitarnej, medycznej, ratownictwa lub w przypadku klęsk żywiołowych.

Rozdział 4

Opłaty

Art. 26. 1. Za udzielenie koncesji, zmianę koncesji lub wydanie wtórnika koncesji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego pobiera się opłatę.

2. Krajowy przedsiębiorca wykonujący międzynarodowy transport drogowy w zakresie przewozu rzeczy uiszcza opłatę za wydanie zezwolenia zagranicznego na jednorazowe lub wielokrotne przewozy.

3. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrem Finansów, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz tryb ich wnoszenia.

Art. 27. 1. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 1 i art. 2 ust. 1, uiszczają opłaty za przejazd po drogach krajowych wykorzystywanych w międzynarodowym transporcie drogowym.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, uiszczają:

- 1) krajowi przedsiębiorcy — w jednostce wyznaczonej przez Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej,
- 2) zagraniczni przedsiębiorcy — w granicznych urządach celnych.

3. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrami Finansów oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi rodzaje opłat, o których mowa w ust. 1, ich wysokość, tryb wnoszenia, wzory dokumentów potwierdzających wniesienie opłat oraz sposób i tryb nabywania tych dokumentów,
- 2) może wyznaczyć inne niż określone w ust. 2 jednostki właściwe do pobierania tych opłat.

4. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może na zasadzie wzajemności wprowadzić dla zagranicznych przedsiębiorców, w drodze rozporządzenia, inne opłaty niż wymienione w ust. 1, określić ich wysokość i tryb wnoszenia oraz jednostki właściwe do pobierania tych opłat.

Art. 28. 1. Za udzielenie zezwolenia na prowadzenie regularnej międzynarodowej komunikacji autobuso-

wej, przewozów wahałowych lub okazjonalnych pobiera się opłaty.

2. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrem Finansów, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat, o których mowa w ust. 1, oraz tryb ich wnoszenia.

Art. 29. 1. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może, w uzasadnionych przypadkach, zwolnić niektórych przedsiębiorców lub niektóre rodzaje przewozów z opłat, w szczególności przewozy wykonywane w ramach pomocy humanitarnej, medycznej, ratownictwa lub w przypadku klęsk żywiołowych, a także na zasadach wzajemności.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do opłaty za udzielenie lub zmianę koncesji.

Art. 30. 1. Wpływy uzyskane z opłat, o których mowa w art. 26—28, przekazywane są na wyodrębniony rachunek Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych, z przeznaczeniem na budowę i utrzymanie dróg krajowych.

2. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może przeznaczyć część wpływów, o których mowa w ust. 1, na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz na budowę autostrad.

Art. 31. 1. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może upoważnić, na określonych warunkach, do pobierania opłat, o których mowa w art. 26:

- 1) kierownika jednostki organizacyjnej utworzonej w tym celu,
- 2) polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych.

2. Jednostki, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 27 ust. 2—4, otrzymują prowizję od pobranych opłat.

3. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrem Finansów i Prezesem Głównego Urzędu Cef określi, w drodze rozporządzenia, wysokość prowizji oraz sposób jej pobierania i rozliczania z jednostkami, o których mowa w ust. 1.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 32. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. — Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114, z 1981 r. Nr 24, poz. 124, z 1982 r. Nr 16, poz. 125, z 1983 r. Nr 6, poz. 35 i Nr 44, poz. 203, z 1984 r. Nr 54, poz. 275, z 1985 r. Nr 14, poz. 60 i Nr 23, poz. 100, z 1986 r. Nr 39, poz. 193, z 1988 r. Nr 20, poz. 135 i Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34, poz. 180, z 1990 r. Nr 51, poz. 297, Nr 72, poz. 422 i Nr 86, poz. 504, z 1991 r. Nr 75, poz. 332 i Nr 91,

poz. 408, z 1992 r. Nr 24, poz. 101, z 1994 r. Nr 123, poz. 600, z 1995 r. Nr 6, poz. 29 i Nr 60, poz. 310 oraz z 1997 r. Nr 54, poz. 349, Nr 60, poz. 369, Nr 85, poz. 539, Nr 98, poz. 602 i Nr 104, poz. 661) art. 103a otrzymuje brzmienie:

„Art. 103a. § 1. Kto wykonuje międzynarodowy transport drogowy:

- 1) bez wymaganej koncesji,
 - 2) bez wymaganego zezwolenia na przewóz osób lub rzeczy albo nie przestrzega warunków w nim określonych,
 - 3) bez wymaganego zezwolenia na przewóz, który zaczyna się i kończy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pojazdem zarejestrowanym za granicą (kabotaż),
 - 4) bez dokumentów wymaganych zgodnie z umową europejską, dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR),
 - 5) bez świadectwa wymaganego zgodnie z umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP),
 - 6) bez zezwolenia na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach,
 - 7) bez formularza jazdy lub z nieprawidłowo wypełnionym formularzem, przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, wahałowego lub przewozu osób na potrzeby własne,
 - 8) bez uiszczenia opłat obowiązujących w międzynarodowym transporcie drogowym,
 - 9) nie przestrzegając przepisów o czasie pracy i odpoczynku kierowców,
- podlega karze grzywny.

§ 2. Orzekanie w sprawach wymienionych w ust. 1 następuje na wniosek właściwego organu kontroli lub organu udzielającego koncesji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego.”

Art. 33. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. Nr 14, poz. 60, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34,

poz. 198, z 1991 r. Nr 75, poz. 332, z 1993 r. Nr 47, poz. 212, z 1994 r. Nr 127, poz. 627 oraz z 1997 r. Nr 6, poz. 31 i Nr 80, poz. 497) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13:

a) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przejazdy po drogach publicznych pojazdów zarejestrowanych w kraju lub za granicą, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach,”

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Za przejazd po drogach publicznych pojazdów, o których mowa w ust. 2 pkt 3, bez zezwolenia określonego przepisami Prawa o ruchu drogowym pobiera się opłaty podwyższone.”,

c) w ust. 3 w pkt 1 skreśla się wyrazy „oraz kolumny pojazdów w rozumieniu przepisów Prawa o ruchu drogowym”,

d) w ust. 4 po wyrazach „w ust. 2” dodaje się wyrazy „i 2a”;

2) art. 40a otrzymuje brzmienie:

„Art. 40a. Opłaty pochodzące ze źródeł, o których mowa w art. 13 ust. 2 i 2a, oraz opłaty i kary określone w art. 40 ust. 4 stanowią dochody środków specjalnych zarządów dróg przeznaczonych na utrzymanie dróg, a opłaty za zezwolenia na przejazd pojazdów wymienionych w art. 13 ust. 2 pkt 3 i ust. 2a, których trasa przekracza granicę państwa, stanowią dochody środka specjalnego Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych przeznaczonego na budowę i utrzymanie dróg krajowych.”;

3) po art. 40a dodaje się art. 40b w brzmieniu:

„Art. 40b. 1. Osoby upoważnione przez dyrektora urzędu celnego są uprawnione do kontroli pojazdów wykonujących międzynarodowy transport drogowy w zakresie masy, nacisków osi lub wymiarów określonych przepisami Prawa o ruchu drogowym.

2. W razie przekroczenia dopuszczalnej masy, nacisków osi lub wymiarów pojazdów, urzędy celne pobierają opłaty ustalone zgodnie z art. 13 ust. 4.

3. Urzędy celne otrzymują prowizję od pobranych opłat.

4. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrem Finansów i Prezesem Głównego Urzędu Cei określi, w drodze rozporządzenia, wysokość prowizji, o której mowa w ust. 3, oraz sposób jej pobierania

i rozliczania z Generalną Dyrekcją Dróg Publicznych.”

Art. 34. W ustawie z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 41, poz. 324, z 1990 r. Nr 26, poz. 149, Nr 34, poz. 198 i Nr 86, poz. 504, z 1991 r. Nr 31, poz. 128, Nr 41, poz. 179, Nr 73, poz. 321, Nr 105, poz. 452, Nr 106, poz. 457 i Nr 107, poz. 460, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, Nr 47, poz. 212 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 27, poz. 96 i Nr 127, poz. 627, z 1995 r. Nr 60, poz. 310, Nr 85, poz. 426, Nr 90, poz. 446, Nr 141, poz. 700 i Nr 147, poz. 713, z 1996 r. Nr 41, poz. 177 i Nr 45, poz. 199 oraz z 1997 r. Nr 9, poz. 44, Nr 23, poz. 117, Nr 43, poz. 272, Nr 54, poz. 348, Nr 60, poz. 369, Nr 75, poz. 471, Nr 88, poz. 554, Nr 96, poz. 591 i Nr 98, poz. 602) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 w pkt 18 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 19 w brzmieniu:

„19) międzynarodowego transportu drogowego.”,

2) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Zasady udzielania koncesji, o której mowa w ust. 1 pkt 19, określają przepisy o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego.”

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 35. 1. Koncesje i zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego, udzielone podmiotom gospodarczym przed dniem wejścia w życie ustawy, zachowują moc.

2. Postępowanie w sprawie udzielenia koncesji lub zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego, wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy i do tego dnia nie zakończone decyzją ostateczną, prowadzi się według przepisów niniejszej ustawy.

Art. 36. 1. Traci moc ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego (Dz.U. Nr 75, poz. 332, z 1992 r. Nr 75, poz. 369 i z 1997 r. Nr 80, poz. 501).

2. Przepisy wydane na podstawie ustawy, o której mowa w ust. 1, zachowują moc przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie, o ile nie są z nią sprzeczne.

3. Tracą moc przepisy art. 12—17 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz.U. Nr 53, poz. 297, z 1984 r. Nr 53, poz. 272, z 1988 r. Nr 41, poz. 324 i z 1991 r. Nr 75, poz. 332).

Art. 37. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*